

ROALD
DAHL

FANTASTICKÝ
PAN LIŠÁK

Ilustroval Quentin Blake

KNIZNÍ KLUB

*Pan
Lišák*

Paní Lišáková

liščata

Jezevec

Soudek

Stýblo

Suk

Tři farmáři

Dole v údolí stály tři farmy. Majitelům těch farem se dařilo dobře. Byli to bohatí muži. Taky to byli zlí muži. Byli to zlí a opovrženíhodní lidé, jaké najdeme všude na světě. Jmenovali se Soudek, Suk a Stýblo.

Farmář Soudek pěstoval slepice. Choval na tisíce slepic. Byl ohromně tlustý. To proto, že každý den jedl k snídani, k obědu i k večeři tři vařené slepice obložené knedlíky.

Farmář Suk pěstoval kačeny a husy. Choval na tisíce kačen a husí. Byl to takový malý břichatý trpaslík, že v jakémko-

li bazénu na světě, i na mělkém konci, by měl bradu pod vodou. K jídlu míval vdolky a husí játra. Rozmačkával játra na nechutnou kaši a tou pak ty vdolky plnil. Z takové stravy míval bolesti břicha a špatnou náladu.

Farmář Stýblo pěstoval krocany a jablka. Choval na tisíce krocانů a sad měl plný jabloní. Nikdy nic nejedl. Místo toho

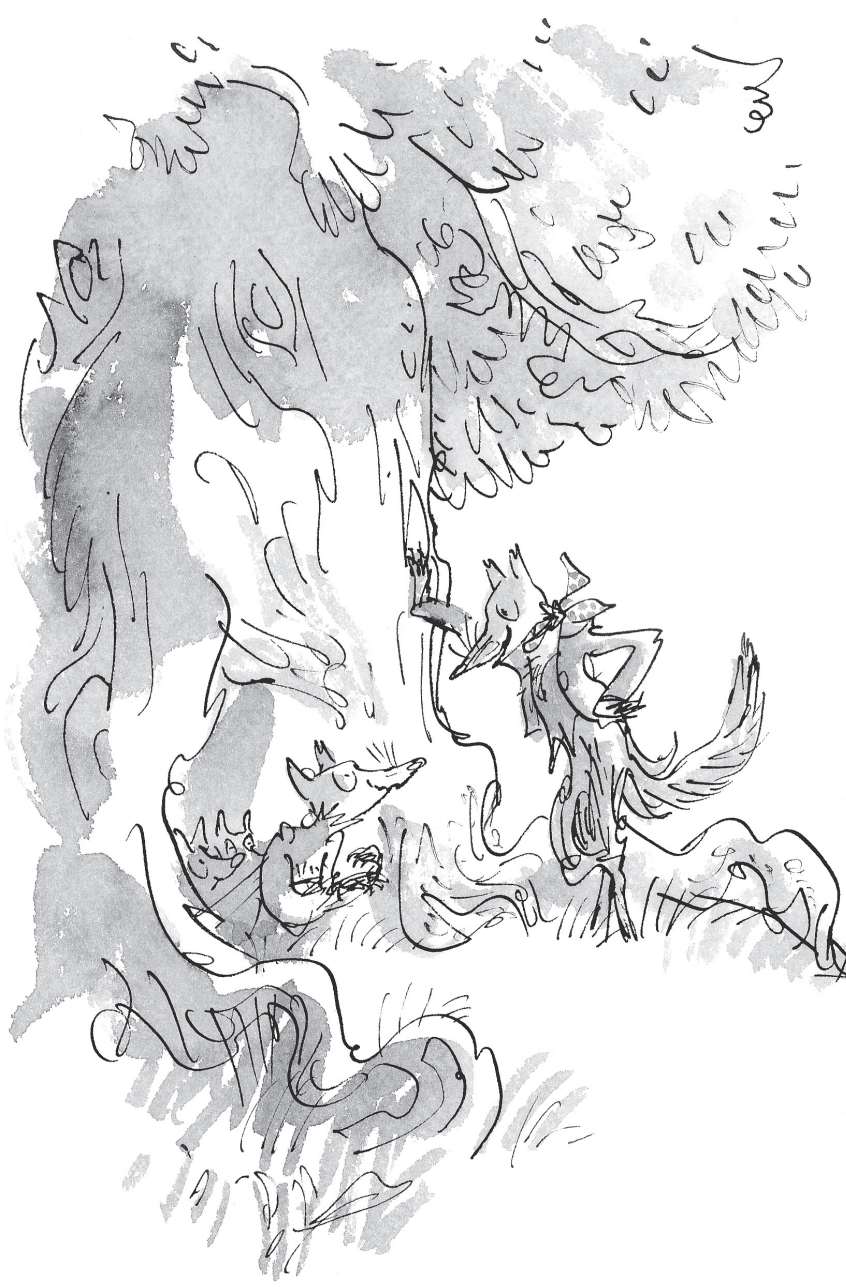
pil galony cideru, silného opojného jablečného moštu, který vyráběl z jablek ze svého sadu. Byl hubený jako tyčka a nejchytřejší ze všech.

*Soudek, Suk a Stýblo,
jeden tlustý, druhý malý, třetí jako bidlo.
Povahu – tu stejnou mají,
ale různě vypadají,
mizerové, co mají dobré bydlo.*

Tohle si zpívaly děti z celého okolí, když
je viděly.

Pan Lišák

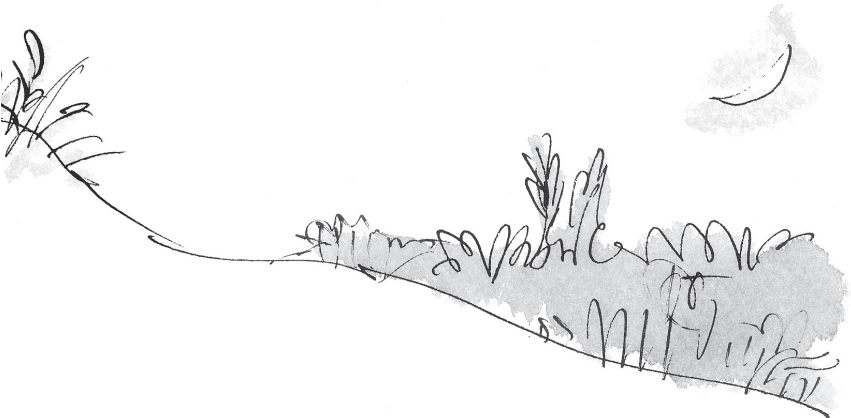
Na kopci nad údolím se rozprostíral les.

V lese rostl velikánský strom.

Pod stromem byla díra.

V té díře žili pan Lišák s paní Lišákovou a čtyřmi malými liščaty.

Každý večer, hned jak se setmělo, říkal pan Lišák paní Lišákové: „No, drahoušku, co to bude tentokrát? Kulaťoučka slepička od Soudka? Kachnička nebo husička od Suka? Nebo pěkný krocan od Stýbla?“

A když mu paní Lišáková řekla, co si přeje, pan Lišák se v noční tmě odplížil dolů do údolí a obsloužil se.

Soudek, Suk i Stýblo velmi dobře věděli, co se děje, a vždy je to rozzuřilo. Nebyli to pánové, kteří by rádi něco rozdávali. A o nic víc se jim nelíbilo, když jim někdo něco kradl. A tak každou noc brávali všichni pušku, schovali se někde na tmavém místě na farmě a doufali, že toho zloděje chytanou.

Ale pan Lišák na ně byl příliš chytrý. Vždycky se k farmě přiblížil s větrem vanoucím proti sobě a to znamenalo, že když některý z mužů vykoukl ze stínu ven, vítr již zdaleka zanesl jeho pach k nosu pana

Lišáka. Takže když se pan Soudek schoval za kurník číslo jedna, ucítil ho pan Lišák na padesát metrů, rychle změnil směr a namířil si to na opačný konec farmy ke kurníku číslo čtyři.

„Zatraceně, čert aby vzal to mizerný zvíře!“ křičel Soudek.

„Nejradši bych ho vykuchal!“ říkal Suk.

„Musíme ho zabít!“ vykřikoval Stýblo.

„Ale jak?“ ptal se Soudek. „Proboha, jak dokážeme toho darebáka chytit?“

Stýblo se dlouhým prstem jemně zaštoural v nose. „Mám plán,“ řekl.

„Ještě nikdy jsi žádněj pořádněj plán neměl,“ namítl Soudek.

„Sklapni a poslouchej,“ odsekl Stýblo. „Zítřa v noci se všichni schováme u nory, tam, kde ta liška bydlí. Potom počkáme, dokud nevyleze ven. A pak... *Prásk! Prásk-prásk-prásk.*“

„Moc chytrý,“ řekl Soudek. „Ale nejdřív musíme tu noru najít.“

„Můj milý Soudku, už jsem ji našel,“ řekl mazaný Stýblo. „Je nahoře na kopci v lese. Pod jedním velikánským stromem...“

Střelba

„No, drahoušku,“ řekl pan Lišák, „co to bude dnes večer?“

„Myslím, že si dnes dáme kačenu,“ odpověděla paní Lišáková.

„Přines dvě tlustoučké kachny, prosím. Jednu pro tebe a pro mě, a jednu pro děti.“

„Budou tedy kachny!“ prohlásil pan Lišák. „Soudkovy jsou nejlepší!“

